

Sygn. akt II AKa 346/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA – Zbigniew Kapiński (spr)

Sędziowie SA – Marzanna A. Piekarska – Drązek

SO (del) – Anna Kalbarczyk

Protokolant – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej – Tomali

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2017 r.

sprawy M. G. s. J. i E. z d. G., ur. (...) w Ł.

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 28 marca 2017 r. sygn. akt VIII K 34/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok

II. zasądza od oskarżonego M. G. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym 400 (czteryście) złotych tytułem opłaty za drugą instancję

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. K. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć, 60/100) złotych w tym 23% VAT za obronę z urzędu oskarżonego wykonywaną w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Prokuratura oskarżyła **M. G.** o to, że:

I. w dniu 6 października 2016 r. w P., posługując się nożem, którego ostrze przystawił J. L. do klatki piersiowej, groził ww. natychmiastowym użyciem przemocy poprzez użycie noża, a także stosując przemoc poprzez przytrzymanie pokrzywdzonego za ramię, zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci portfela zawierającego legitymację szkolną ww., kartę miejską (...), kartę bankomatową nr (...) oraz telefon komórkowy marki S. (...) n. nr (...), a następnie posługując się ww. opisaną kartą płatniczą dokonał zakupów, za które zapłacił łącznie 87,50 zł, obciążając tym samym konto bankowe należące do ww. pokrzywdzonego, gdzie łączna suma strat wynosiła 807,50 zł na szkodę J. L., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia

w Łodzi sygn. VI K 950/13 z dnia 13 września 2013 r. za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

II. w dniu 6 października 2016 r. w W., posługując się nożem, grożąc natychmiastowym jego użyciem K. D., usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy ze sklepu spożywczego, czym działał na szkodę D. D., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi sygn. VI K 950/13 z dnia 13 września 2013 r. za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 28 marca 2017 r. orzekł w ten sposób, że:

I. oskarżonego M. G. uznał za winnego czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia, z tym ustaleniem, iż zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, to jest popełnienia przestępstw z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w pkt. I zarzutów poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. L. kwoty 807,50 zł (ośmiuset siedmiu złotych pięćdziesięciu groszy);

III. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodu rzeczowego szczegółowo opisanego w Wykazie dowodów rzeczowych pod poz. 1 k. 195 akt niniejszej sprawy;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 października 2016 r. godz. 21.45 do dnia 28 marca 2017 r.;

V. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 900 (dziewięciuset) złotych powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez **obrońcę** oskarżonego co do pkt I – IV w całości na jego korzyść i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. mając na uwadze treść art. 447 § 5 k.p.k. obrońca zarzuciła:

-obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, w postaci art. 7 k.p.k. poprzez: brak zwrócenia się do Centrum Medycznego im. dr R. w Ł. przy ul. (...) (gdzie oskarżony uczęszczał do przychodni psychologicznej w latach 1997-1999) oraz do Szkoły Podstawowej nr (...) przy ul. (...) w Ł. (...), do której uczęszczał oskarżony w celu ustalenia, czy ww. ośrodki są w posiadaniu dokumentacji lekarskiej dotyczącej stanu zdrowia oskarżonego, jak również brak pozyskania opinii uzupełniającej co do poczytalności oskarżonego w dacie popełnienia czynu z uwzględnieniem ww. dodatkowej dokumentacji lekarskiej (o ile istnieje), co mogło mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie, gdyby biegli w oparciu o dodatkową dokumentację lekarską stwierdzili niepoczytalność oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe, wniosła o:

1) zwrócenie się do:

a) Centrum Medycznego im. dr R. w Ł. przy ul. (...) (gdzie oskarżony uczęszczał do przychodni psychologicznej w latach 1997-1999) oraz

b) Szkoły Podstawowej nr (...) przy ul. (...) w Ł. (...), do której uczęszczał oskarżony,

z zapytaniem, czy ww. ośrodki są w posiadaniu dokumentacji lekarskiej dotyczącej stanu zdrowia oskarżonego, a jeżeli tak, zobowiązanie do jej wydania i w takiej sytuacji

2) zwrócenie się do biegłych psychiatrów o wydanie opinii uzupełniającej (dodatkowo z udziałem biegłego psychologa), co do poczytalności oskarżonego w dacie popełnienia czynu z uwzględnieniem pozyskanej dokumentacji lekarskiej, o której mowa w pkt 1 lit. a) i b).

W oparciu o art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. obrońca wniosła o:

1) uwzględnienie apelacji i (jeżeli pozwolą na to przeprowadzone dowody zawnioskowane w pkt 1 i 2) uchylenie wyroku i umorzenie postępowania z uwagi na niepoczytalność oskarżonego w dacie popełnienia czynu,

2) przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w drugiej instancji (powiększonych o należny podatek od towarów i usług) i oświadczam, że opłata (za pomoc prawną w drugiej instancji) nie została zapłacona w całości lub w części.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie zawarty w niej zarzut oraz wnioski końcowe.

Przed metrycznym odniesieniem się do treści zarzutu zawartego w przedmiotowej apelacji należy zauważyć, że oskarżony M. G. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnienia złożone w tym zakresie w toku postępowania przygotowawczego potwierdził w trakcie przesłuchania przed Sądem. Ponadto w toku rozprawy w dniu 28 marca 2017 r. oskarżony złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 § 1 k.p.k. wnosząc o wymierzenie mu kary 5 lat pozbawienia wolności za oba czyny, zobowiązanie do naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz J. L. kwoty 807,50 zł, orzeczenie przepadku noża.

Powyższemu wnioskowi nie sprzeciwili się prokurator, pokrzywdzona K. D. oraz przedstawiciel ustawowy małoletniego A. L..

Z tego też względu w przedmiotowej sprawie jak zasadnie stwierdziła obrońca oskarżonego z uwagi na treść art. 447 § 5 k.p.k. nie mogły zostać podniesione zarzuty określone w art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k.

Zawarty zaś w petitum apelacji zarzut obrazy prawa procesowego tj., art. 7 k.p.k. jest całkowicie chybiony i bezpodstawny. Skuteczne zarzucenie Sądowi meriti naruszenia art. 7 k.p.k. może nastąpić wówczas gdy skarżący wykaże w sposób przekonujący zarówno to, że określony dowód lub dowody zostały dowolnie ocenione przez Sąd oraz w czym owa dowolność się przejawia. Ponadto z treści art. 438 pkt 2 k.p.k. wynika, że stawiając zarzut obrazy przepisów postępowania należy wykazać, że owo naruszenie konkretnego przepisu mogło mieć wpływ na treść wyroku. Jeżeli zaś, tak jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie w treści zarzutu został wymieniony art. 7 k.p.k. czyli przepis ze sfery gromadzenia i oceny dowodów to w praktyce oznacza to, że jedynym w takiej sytuacji sposobem wykazania wpływu obrazy art. 7 k.p.k. jest postawienie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Tego rodzaju zarzut nie mógł zaś być postawiony z uwagi na treść art. 447 § 5 k.p.k. Należy zatem przyjąć, że przy istnieniu tego rodzaju ograniczeń co do możliwości postawienia zarzutów: błędu w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmierności kary, możliwym do postawienia jest oczywiście zarzut obrazy prawa materialnego i zarzut prawa procesowego ale z wyłączeniem tych przepisów których naruszenie można wykazać tylko poprzez zarzut określony w art. 438 pkt 3 k.p.k., który jest skutkiem naruszenia przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów.

Zatem chociażby z tego względu przedmiotowa apelacja nie mogła okazać się skuteczna. Brak zwrócenia się przez Sąd meriti do Centrum Medycznego im. dr R. w Ł. gdzie oskarżony miał uczęszczać do przychodni psychologicznej w latach 1997 – 1999 oraz do Szkoły Podstawowej nr (...) ul. (...) w Ł. w żaden sposób nie może być uznany za naruszenie art. 7 k.p.k., który to przepis dotyczy oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. W treści zarzutu nie wskazano zaś aby któryś z dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie został oceniony w sposób dowolny.

Wymaga także podkreślenia fakt, że w przedmiotowej sprawie wydana została opinia przez biegłych psychiatrów odnośnie stanu poczytalności oskarżonego M. G. tempore criminis. Jak zasadnie stwierdził Sąd meriti biegli analizowali wszystkie dane zgromadzone w aktach sprawy oraz przeprowadzili osobiste badanie oskarżonego i nie dostrzegli potrzeby uzupełnienia danych którymi w tym zakresie dysponowali.

Z treści omawianego zarzutu nie wynika również, że obie wymienione placówki rzeczywiście są w posiadaniu dokumentacji lekarskiej dotyczącej stanu zdrowia oskarżonego, gdyż tego w żaden sposób nie uprawdopodobniono. Ponadto obrońca wskazała lata 1997 – 1999 czyli okres od którego upłynęło w stosunku do daty popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów (2016 r.) prawie dwadzieścia lat. Zatem chociażby z tego względu brak było podstaw do działania w tym zakresie zarówno Sądu meriti, jak również Sądu odwoławczego przed którym te wnioski ponowiono i żądania informacji z wymienionych przez obrońcę oskarżonego placówek.

Zdaniem Sądu odwoławczego kwestia poczytalności oskarżonego tempore criminis została w przedmiotowej sprawie w sposób prawidłowy ustalona w oparciu o opinie biegłych lekarzy psychiatrów, którzy swoją opinię wydali w oparciu o całą dostępną dokumentację medyczną oskarżonego i po dokonaniu jego osobistego badania.

Zatem powyższa kwestia została rozstrzygnięta w sposób prawidłowy, który nie nasuwa żadnych wątpliwości.

Sąd Apelacyjny mając na uwadze powyższe orzekł jak w wyroku.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono zaś na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.